

Disszonanciák

részlet

Egész életemben beteg voltam
a töltésen futok a várostól dél felé
úgy nézek ki mint a normális emberek
látom a vállamat
a nádason át a naplementét
megértem hogy sosem változtam
megszűnök lenni ő felém fordul
homlokunkat összedöntjük
az ég kék aztán szürke lesz
lehúzza a súlya az állunkat

A kanapén fekszem félig ülve
a szobám körülbelül húsz négyzetméteres
úgy élek itt mint egy öreg
az ablakban felhők egyforma házak
a falon régi ismerősök képei
polc anyám zöld üvegcséi szentkép
egy fal szinte teljesen elzárja a fényt
a számban kellemetlen íz kering
a mellkasom emelkedik
képzeld el egy hosszú és széles mezőt
terméketlen kiégett kiszáradt
mély árkokkal és keskeny vágatokkal teli
arrébb házak vannak parkoló dohánybolt
szétrepedt beton pingpongasztalok
nádas folyó mentén töltés naplemente
dombok garázssor ritkás akácok
itt hagytak lejárók de nem jöhet fel senki
már nem szeretek utazni sem
nem szívóesen eszem új ételeket
mégis ürességem pozitív mintázatú
férfi vagyok jól szocializált udvarias
eljátszom az értelmiségit de állkapcsom erős
futni megyek hogy elfáradjak
addig fogalmazok amíg semmi nem marad
túl sok vagyok

*hallottam egy perzsáról azt mondta
vannak sebek amelyek mint a lepra felzabálják a lelket
csak magammal foglalkozom ezt helyesen látod
most elhasznállak mint témát téged is
nem tartalak jó vagy szimpatikus embernek
nem fáj a hiányod mert a semmi nem a te hiányod
te a prizma vagy amely a nagy hiánynak színt és formát adott*

*Valami új kisimultság van ma reggel
töltés mögött az orgonabokor
vécépapíron sötét bevágás
kerítésre nőtt bodza
modern autó üres országúton
táblák formája piros támlás padok
árnyékok változása a ház falán
egy szétrúgott szék
egy férfi aki eljátssza hogy szeret
hízásra hajlamos nagyon fáradékony
futni megyek a várostól dél felé megállok
a fa lombjából hideg tolul felém
minden tiszta éles és világos
valami csodálatos dolog történt velem
vagy a vakságra jobb híján így nevezném
az ég keskeny sáv a házak között
az utcáról hangok szűrődnek be hozzám
izmaim formásak sokat rugdalózom
ínyemből kibújik éles szemfogam
annyira nevetek ínyem felhasad
limonádét iszom
beszáll egy légy az ablakon várok elmegy
lusta vagyok kárt tenni magamban
a hajam vékony fenn már egészen kihullott
nincs egyetlen vigasztaló gondolatom
a fiatalság helyén semmi nincs
a biológiai lendület után a lélek is lejár
csökkenő szeretetiünk önszeretet marad
önmagunkat sem szeretjük nagyon
a gyerekeket csak kihasználjuk a hervadás ellen
csak azt szeretjük akit megéri szeretni
a szánkban turkálunk ételmaradékokért azt hisszük nem figyelnek
semmit nem változunk*

*Azt mondanád túlzás ez a nagy rossz hangulat
nem hihető hogy folyton így érzem magam
azt mondom jól mondod
naponta csak két-három órát érzem így*

esténként sokáig mozdulni sem tudok
nagyon fáradt vagyok
azt mondanád depresszió
én úgy hívom a létezés aranyszitája
melankóliám sebészkes mindent levág
gyógyszer bántó fények ellen abszolút sükettség
gonosz mérgekre ellenméreg
erős párlatok lágy pusztítás
az elviselhetetlen elviselhetővé tétele
másolat de a boldogságról csinálták
nem vulgáris negativitás nem rothadásszag
nem kontempláció
nem ellobbanás
én fájdalmat okozok nektek hogy örüljek
még a művészetnél is sokkal jobb dolog
sokszor vagyok fáradt
de van tudásom a puhaság természetéről
úgy fekszem itt mint egy nyomorult öreg
egy gyerek ül mellettem mindent tud előre
fiú járdaszélen szép vágott szemű félénk gyerek
mögötte árnyékok mozognak házfalon
könyvet olvas
a felhők szétszakadnak a fiú hunyorog
a könyv foszlik a sarkainál
meleg van július talán
eszemben sincs meggyógyulni
már nem vágyom vissza hozzád csak a helyre vágyom
ott a dombok kéknek látszanak
felnőttek vagyunk a testünk mégis tökéletes
nincs fáradtság műtési heg bőrhiba
a tudó tiszta hínármező
a bordák ketrece tágul eső szóródik
mélyre szívjuk az ismeretlen párat
nyakunkba csíkos pulóvert kötünk

Nem akarok sikeres lenni
nem akarom a nyelvet megújítani
unom a formaművészetet de nem hiszek a tartalomban
minden műfajt unok minden képet unok
nagy hagyományokhoz dörgölözöm hogy nyelvet találjak
selejtes kor selejtes terméke hamis hang vagyok
azért írok mert pihenni akarok itt az őrzöngés utáni helyen
addig fogalmazok amíg semmi nem marad
csak a csökkenésben vagyok személy
húzok magamból mert túl sok vagyok
életemben többször is örültem már

*láttam sivatagi rókát egy város romjain
épületek geometrikus burjánzását
egy nyolcszögletű tornyot amely az ég felé mutat
éreztem járművek mozgását magam alatt
útjelzőtáblákat láttam idegen városok nevével
tévét néztem egy messzi kontinensen
jó érzés volt szerelmesnek lenni újra
a gyerekkor egyes pillanatai szintén jók lehettek
mióta tudok magamról elviselhetetlen
nincsen egyetlen vigasztaló gondolatom se
mégsem vágyom semmi jobbra senkit nem irigylek
az unalom izgalmas a gyász is kellemes
olyan az élet mint egy másnapos délelőtt*